

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2013 - 2092

Dato: 18. marts 2015

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 11. februar 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 11 (L 121). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Spørgsmål nr. 11:

"Ministeren bedes redegøre for i hvilke tilfælde, der burde gennemføres tvangsadoption, men hvor dette ikke sker i dag."

Svar:

Det vil ikke være muligt udtømmende at beskrive de tilfælde, hvor der bør gennemføres en adoption uden samtykke efter de nu foreslåede regler. Der henvises til bemærkningerne i lovforslagets afsnit 3.1.1, hvoraf det fremgår, at et barn vil kunne adopteres uden samtykke, når en konkret vurdering af forældrenes og barnets forhold viser, at hensynet til barnet og dets behov for kontinuitet og stabilitet – og dermed barnets bedste – vejer tungere end hensynet til forældren.

Med henvisning til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 4 (L 121), kan det dog supplerende oplyses, at der har været tilfælde, hvor en sag om adoption uden samtykke har været rejst, men hvor adoptionen ikke er gennemført, og hvor en konkret vurdering efter de nu foreslåede regler vil kunne føre til, at en adoption uden samtykke kan gennemføres.

Som illustrative eksempler på dette kan nævnes følgende konkrete tilfælde:

I en sag blev et barn anbragt uden for hjemmet allerede 2 timer efter fødslen. Kommunen traf afgørelsen om, at der ikke skulle være samvær eller anden kontakt mellem mor og barn på grund af mors forhold. Barnets far samtykkede til adoptionen, mens moren modsatte sig dette. Det var i sagen dokumenteret, at moren varigt var uden forældreevne, men myndighederne fandt ikke, at det var

dokumenteret, at moren ikke ville kunne spille en positiv rolle i forbindelse med samvær. Afslaget på adoption blev således givet, inden barnet var 1 år.

Afslaget på adoption uden samtykke i dette konkrete tilfælde har den konsekvens, at barnet efter de gældende regler først kan adopteres uden samtykke efter en anbringelse på 3 år. En adoption vil derimod kunne gennemføres efter de foreslåede regler, idet det herefter ikke længere vil være et krav, at forælderen ikke må kunne spille en positiv rolle for barnet i forbindelse med samvær.

I en anden sag havde et 7-årigt barn været anbragt hos sin nuværende plejefamilie, siden det var 2 måneder gammelt. Barnets mor havde gennem en årrække haft psykiske problemer (diagnosticeret), og der var ingen far. Moren havde gennem årene haft mulighed for at ringe til drengen på faste tidspunkter, men barnet ønskede ikke dette. Til brug for en prognosevurdering forelå en § 50-undersøgelse, tidligere rapporter fra distriktspsykiatrien og fra indlæggelser af moren og udtalelser fra morens egen læge, beskrivelser fra støttecenter samt tre speciallægeerklæringer vedrørende moren. Moren havde ikke ønsket at deltage i oplysningen af sagen. Der blev meddelt afslag på adoption uden samtykke, selv om moren igennem hele barnets liv havde været uden forældreevne, at barnet ikke havde udsigt til at komme til at bo hos sin mor og ikke ønskede kontakt med hende. Det fandtes således ikke godtgjort, at den manglende forældreevne var varig.

Afslaget på adoption uden samtykke i dette konkrete tilfælde har således den konsekvens, at barnet efter de gældende regler ikke kunne adopteres af sin plejefamilie. En adoption vil derimod kunne gennemføres efter de foreslåede regler, idet det ikke længere skal godtgøres, men i stedet sandsynliggøres, at forælderen varigt er ude af stand til at varetage omsorgen for barnet.

Manu Sareen

/Malene Vestergaard